

7.

Du ej förtjent det rena hjerta,
Som jag har fått utaf min mor;
En stackars flicka får wist smärta,
Som dina ord och löften tror.

8.

Swad skall du med det hjertebyte,
Som du af falskhet föreslår;
Det blir dig till ett lock och lyte,
Att du från mig otrogen går.

9.

Rök tobak du, drif oron från dig,
Slit sönder alla löftens band;
Det brödd med mig, Gud welat ge dig,
Skall aldrig bakas af min hand.

10.

Ni andra Sjömans-gosar låda,
Som hysen redlighet och mod!
För Swerges goda flickor tåda
Vär ni ha trohet i ert blod!

11.

Fäst mången Gofe mot mig brutit,
Den trogne jag dock håller af;
För ingen del har jag beslutit,
Att wandra Runna till min graf.

12.

Gadt ensam du med bittert lidje,
Förutan wän och utan tröst,
Du sakna skall det dymma nöje,
Som lifwar glädjen i mitt bröst.

Rostar i still. Bfo.

Upsala, Sm. P. Lefflers Boktryckeri 1836:

Cyflomaneatan i Fjerdingen.

GS 1320

70

Twenne wackra Sjömans-wisor.

1. Att du min wän och söna flicka m. m.
2. Ja du min wän och wackra Gofe m. m.

Wisor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 28.

1.

Sjömannens afsked till sin Fästmo.

(Sjun ges som: Att, att se hur jag är bunden.)

1.

Att du min wän och söna flicka!
Jag dig af hjertat håller kär;
Din afskeds stål den vill jag dricka,
Om du mig i ditt hjerta bär.

2.

Se! på ett haf som häftigt susar,
Der söker jag mitt tidsfördrif;
Ibland de böljor som hårdt brusar,
Der waggas jag mitt unga lif.

3.

När vinden blås och wimplen singlar,
Om bord, om bord, jag måste fort;
Men du min flicka hjertat tvingar,
När jag dig lemnar på din ort.

4.

Då ser du mig i tågen flifwa
Och ankaret det windas upp;
Jag ber du vill mig trogen blifwa;
Nu hisas seglen upp i topp.

5.

Nu ser du mig på däckets springa,
Sen ser du mig här icke mer;
Jag tror wist dina tårar rinna,
Om du mig håller något kär.

6.

Men när som jag Utrikes ländar,
Gått dig då ej med någon ann;
Om du ej hjertat från mig vänder,
Så blir jag wist din trogna man.

7.

Ja, ger du mig ditt goda hjerta,
Som du har fått utaf din Mor;
Då lider jag alsingen smärta,
Ty jag är wist att du mig tror.

8.

Lag hjertat mitt, gif mig ditt åter;
Det är ett godt, ett kärligt lån;
Och om du mig det öfwerlåter,
Förnöjt och glad far jag härifrån.

9.

Den som sitt bröd på Sjön vill söla,
Må ej sitt hjerta gifwa bort;
Men tofäst bär en Sjöman röla,
Som mången lefjam stund går bort.

10.

Hör derför Sjömans Gofar råda,
Som går i evert wata fall!
Låt intet Öwerges Glickor fräcka
Ett hjerta komma uppå fall.

11.

Jag har det fullt och fast beslutit
Att aldrig älska flitör mer;
Ty de ha alla mot mig brutit,
Och jag bär nu på hâten get.

12.

Ja ensamhet är sörsta nöje
För den som ensam wistas må;
All ting man gör med muntert löje,
När man uppå fri fot kan stå.

2.

Glickans svar.

(Sjunges på samma vis.)

1.

Ja du min wân och wackra Gofe,
Som jag af hjertat hållit får;
Din afskedsrål har intet på sej,
Ty du i hjertat mig ej bär.

2.

Gått på ett haf som håftigt susar
Du söla må ditt tidsfördrif;
Du bland de böljor som der brusar
Ej waggas dock ett ärligt lif.

3.

Som vinden blås och wimplen wajar,
När du begifwer dig om bord;
Likå ditt fattiga hjerta swajar
Och glömmmer dina söta ord.

4.

Du må då frist i rågen flifwa,
Och anforet må windas opp;
Af dig vill jag ej narrad blifwa,
Du är en stak från rå till topp.

5.

Jag må dig se på dâcket springa,
Jag må dig se hwar hållst du är;
Din trohet är dock mycket ringa,
Du är ej wârd att hållas får.

6.

Och när du sen utrikes ländar,
Så älskar du då en och an;
Straxt någon flitör hjertat tänder,
Så låfwar du att bli dess man.